

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals Cuba y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals.

PELEGRINACIONS.

NCARE duran! La primavera es l'estació de l'herba fresca y regalada. S'obran las pletas y 'ls remats s'escampan enjogassats y contents. Que Déu mantinga la llana, que d'ella 'n surten las sotanas y las mitjas negras.

Desde las festas del milenari, no ha passat un dia que no haguem tingut pelegrinació. Los de la Joventut catòlica, las Hijas de María, la Reparadora, 'ls de la comarca de Berga y 'ls de moltes altres comarcas; los rectors y las majordonas, tota la gent nea ha sortit del cau, y 'ls qu'encare no han anat a Montserrat, com las Teresianas, se disposan a anarhi dintre de pochos dias.

L'espectacle es edificant. Pochos homes, moltes donas y alguns capellans, en santa y devota barreja arriban a l'estació de Monistrol. La major part ja están rònchs de la gresca que han fet durant lo camí, perque alló de resar ab véu baixa y ab lo cor impregnat de devoció, ja no s'estila entre la demagogia de las sagristias.

Afortunadament las botijas están ben provehidas y 's remullan las golas assecadas, sempre que alguna véu flaqueja. Sense aquest element indispensable, ni el infierno rugiria, ni bramaria Satán.

La caminada 's fá ab tota la catxassa, á istil de partida carlista que ja está segura de que la columna no ha de perseguirla.

Quan arriban á dalt alguns ja están fins al cap de munt. Pelegrí jo conech, que era tant inmensa la devoció que arrastrava, que fins veyá dos monestirs, dos abats y doble número de ciris. ¡Oh esperits plens de fortaleza!

Ja saben com lo pare Feyjóo describia las romerías: no haig de repetir lo que vaig dirlos dos setmanas endarrera, per descriure l'estancia dels pelegrins en lo santuari. Tothom fá 'l que pot, y alguns fan més de lo que poden. L'exemple dels espavillats obra 'ls ulls y anima als ignoscents, y alguns quan baixan, no tornan solzament bruts de fanch y de pols.

Durant tota la tornada continúa la tabola. Los cotxes del carril semblan molts cops verdaderas orgas de gats. Llavors ja no brama Satán ni rugeix l'infern: qui rugeix y brama son los pelegrins. Compadeixém als conductors y als pobres passatjers que s'escanhen al tren: ells son las víctimas del asperit catòlich que 's desborda y bull.

Alguna vegada, al baixar á l'estació, un marit espera á la seva dona que se 'n ha anat á Montser-

rat sense demanarli permís. Tot escoltant al confés s'ha olvidat de l'epístola de S. Pau, y l'espos indignat l'hi recorda per medi de un solfejat sense cap compás d'espera. ¡Quantas n'hi ha que després de haber dormit á la palla, veuhen multiplcats los fruits del seu zel religiós rebeat una pallissa!

Aquesta es la moda del dia: la devoció tranquila, quieta y sossegada; la paciència y la resignació, l'humilitat y la mansuetut, s'han tornat crits, escándols, tabola, gresca y fanfarria, sobre tot fanfarria.

Avants per encomanarse á Déu un sol se bastava á sí mateix: are necessitem formar colla. Mala déu estar la carretera per anar al cel, quan no bastant per traure 'l carro endavant un animal no més, n'hi enganxan una réqua.

P. DEL O.

CARRERA D'ACTUALITAT.

diuhen que aquí á Espanya ja s'han agotat todas las carreras!

No es cert. Al país de l'imaginació volen que s'agoti l'inventiva per crear carreras novas?

Vostés dirán:—Hi ha més advocats que plets; hi ha més metjes que malalts, més inginyers que màquines y camins, més notaris que plassas, més capellans que missas y més oficials que soldats.

Sí, es molt cert; pero aquí no s'tracta de ferse metje, ni advocat, ni inginyer, ni notari, ni capellá, ni militar: se tracta de un altre carrera més productiva, de un éxit tan segur á lo menos com una sentència condemnatoria, sempre que 's tracti de la denuncia de un periódich.

Se tracta de una carrera que s'exerceix avuy dia per las montanyas de Toledo, per las montanyas de Asturias, per las de Tortosa; per tot arréu ahont se respiran los senitosos perfums del romaní y de la farigola: una carrera bona pèl cós y per la butxaca.

Cinch anys endarrera los hi hauria dit:—¿Vols fer fortuna? Feste carlí. Fes barbaritats y tropelias; lluheixte, ascendeix, guarda 'l cos ab cuidado y després presenta't.

Avuy alló ja s'acabat: los principals carlins son á las oficinas, y després de haverse menjat lo ranxo are 's menjan la sopa boba.

Pero en cambi l'activitat de la gent d'empresa troba un altre camp ahont desenvoluparse. ¡Sempre será fecunda l'inventiva espanyola!

Alfonso 'l sabi vá escriure 'l códich immortal de las set partidas.

Los carlins viuhén alsant partidas.

Los guberns manan fent malas partidas.

La vida y mort de la nació depen de las partidas del presupuesto.

Y are á todas aquestas partidas que caracterisan á la Espanya, partidas pèl mitj, hi ha que agregar hi las partidas de handolers, qu' es avuy dia la carrera més lluhida.

Observin sino lo que passa.

Comensa la cosa per un parell de personas, y naturalment, com que son no més que dos, van molt escamats; pero á pesar de tot fan lo que volen, y la fama de las sevas hassanyas comensa á corre de boca en boca.

Es la primera ensenyansa. Desseguida surten aiciónats que s'agregan á la parella. Dormen per las covas y 's deixan veure dels tragners per camins y carreteras.

Llavors fan lo batxillerat. Un día surten y deturan una diligencia. Ja han entrat á la facultat major.

Per últim encaran los trabuchs á una locomotora, y roban ab tota tranquilitat un tren de passatjers. Llavors ja son facultatius; ja han acabat la carrera: ja 's donan la llicenciatura. Ja tenen llicencia per tot.

Ja 'u veuhen, una carrera curta, lluhida y productiva.

En lo successiu lo camí es plá. Hi ha pobles de tres mil ánimas? S'hi entra: ¿Resisteix algú? Trompada; No resisteix? Vingan quartos.

¿Hi ha algun propietari? Se 'l seqüestra. ¿Vé la guardia civil? Venen companyias de tro-pa? ¡Que vingan! A veure qui sabrá més bé 'ls camins y las tasqueras.

Mentres tant passen dias y la fama pregoná de un cap de mon al altre las hassanyas de la patuleya. Ja no hi ha ningú que no 'ls respecti. La premsa se 'n ocupa; al Congrés parlan d'ells; fins lo ministre hi fá brometa; pero todas las persecucions son inútils.

Un día comprenen que 'ls cossos facultatius han de tenir certa apariencia de dignitat, y adoptan un uniforme: un altre dia 's moralisan y diuhen: «Aquí no 's tracta de fer mal á ningú, sino de guanyarse la vida honradament.» Y com si fossin un gubern organisat, se 'n ván á trobar á l'empresa de ferro-carril y l'hi proposan deixar circular los trens librement mediant lo pago de un tant mensual; y parlan ab los propietaris y 's comprometen á respectarlos mediant lo pago de un altre tant; y aixís d'aquesta manera tant senczilla omplan lo seu presupuesto de ingressos.

No estranyo que un d'ells arribi á anomenarse Panxa ampla. ¿A veure qui no posa panxa, vivint d'aquesta manera?

Tal es la carrera que s'exerceix dintre de l'Espanya conservadora.

Y no 's creguin: los que l'exerceixen no tenen pas por de que 'ls agafin: aixís y tot sempre hi ha 'l medi d'escaparse de la presó.

En vista de lo que passa, no més se m'acut una cosa que la someto á la alta sabiduría de 'n Cánovas: ¿Lo que gastém en presons, presiris y guar-

dia-civils, no seria millor donarho als lladres per- que 'ns deixin estar tranquils cada hù a casa seva? P. K.

Lo govern, sempre esplèndit, acaba de concedir una pensió a las fillas del comandant general carlista Andéchaga. Y mentres tant las viudas y òrfens dels liberals que van morir en la guerra lluytant contra 'ls carlistas van demanant caritat ó 's moran de miseria. Y 'l govern se diu conservador ¡LIBERAL!!

A Sant Fructuós de Bajès un jesuïta que 's diu Pare Armengol, dias endarrera va fer un sermó defentsant al Tribunal del Sant Ofici. Entre altres crits que va donar s' hi conta 'l de «Viva la Inquisició!» Lo públich va anar desfilant de l' iglesia, y al acabá 'l sermó 'l pare Armengol sortí també a fora desafiant als grups a probar en tots los terrenos que l' Inquisició era una gran cosa. Efectivament, l' Inquisició era una gran cosa; pero no pèls pollastres, sino pèls cuiners.

Davant de las acusacions que formula la premsa ab motiu de l' existencia del bandolerisme, aquest dia en Romero Robledo va exclamar: «Jo duré als tribunals a tots los periódichs que dongan notícias falsas sobre 'ls bandolers de la Manxa. Modo de no donar notícias falsas: «De nuestro corresponsal especial en la partida de Castrola.» Publicar cartas ab l' epigrafe següent: «De nuestro corresponsal especial en la partida de Castrola.»

Dias endarrera 'l nostre correligionari lo diputat Gil Berys va preguntar si a la casa real sufrenen també l' desquento que s' imposa en lo sou de tots los empleats. Lo ministre va respondre dihent algunas vaguetats. Y un periódich ministerial exclamava: Certas curiositats no haurian de permetre's. Y té rahó: nosaltres no volém saberlas. Si per cas que 'ns las donguin embolicadas ab un tros de lley d' imprenta.

Va morir a Huesca una dona sense rebre 'ls sacraments; era honrada y caritativa y van enterarla alcementiri. Al cap de uns quans dias lo clero de aquella capital va desenterrarla, quan ja estava descomponentse; deixantla a la porta del cementiri. Las obras de misericordia de la provincia de Huesca deuen dir: «Desenterrar los morts.»

Sembla qu' en Bismark está decidit a celebrar de totas las maneras un Congrés per posar a ratlla las teorías socialistas. Ay, tant de hól! Si desapareix lo socialisme, ja no será fácil que veyém may més al govern espanyol apoderantse de las fincas dels contribuyents.

¿Qué passa a l' isla de Cuba? Un any y mitj endarrera varem celebrar la pau. No se 'n recordan? Crits d' entusiasme, domassos pèls balcons, músicas pèls carrers, discursos per tot arréu. En Martínez Campos havia triunfat; en Cánovas l' hi havia dat los consells; lo país no havia escatimat la seva sancha ni 'ls seus diners: en una paraula, tot eran glorias. En cambi are... Are l' un dia sabém que «l' insurreccion toca a su término». L' endemá que 'ls insurrectes son no més que 500 y encare dispersos; l' endemá passat que 'ls han donat una pallissa, y quan ja estém respallant altre cop los domassos y arreglant las atxeras; pataplum! tot de un plegat nos tiran la galleda d' aygua, dihentnos qu' en Calixto García ha desembarcat a l' isla que tants esforços nos costa.

¿Qué passa a Cuba? tornó a preguntar. Los ministros están tranquils, y aseguran que aquestas notícias de primer las han sabudas pèls periódichs que per las autoritats. Aixó proba que tenim unas autoritats molt actives y uns ministros molt campetxanos, y una isla de Cuba... —Tiene la palabra, el general Martínez Campos.

A Manlleu han arribat los Pares de las escolas cristianas procedents de Fransa. Han obert un estudi y sobre la porta hi han posat lo següent rétol: «Escuelas de la juventud católica». Y nosaltres que no som catòlics preguntava un mestre?

A Piera 'l rector continúa excomunicant als que llegeixen, escrihen y venen la Campana de Gracia. No se si també están excomunicats los que l' oloran, perque té recomenat als seus feligressos que quan vegin a algú que la llegeixi, s' allunyin d' ell. En cambi fá la propaganda per un periódich que no volém anomenar per no embrutar-nos la llengua.

També 'l rector de Camarasa (provincia de Lleyda) ha condemnat desde la trona a la Campana de Gracia. Al un y al altre 'ls hi doném las gracias.

Estracto de un sermó predicat la senmana passada a Sant Just Desvern: Dirigintse lo predicador a las donas las ataca perque tot s' ho gastan per anar macas. «Es precis, diu, que aneu ben senzillas, que tinguen sempre bon cor y que porteu algun diner a la butxaca per la iluminació dels sants y lluhiment de las funcions d' iglesia.»

A Aleixar s' han fet alguns ensaigs ab un malalt aplicantli l' aygua de Lourdes; pero si 'ls metjes no hi corren s' hi quedava.

Un suscriptor de Valls nos escriu dihentnos que 'l rector de una de aquellas parroquias cambia també 'l nom de varios comestibles y sobre tot lo de la sardina, de la qual exigeix que se 'n diga «peix blau». En aquella vila hi ha un capellá que l' hi dihen Mossen Sardina. ¿Cóm l' haurém de anomenar? pregunta 'l suscriptor. Aixó ray, que l' hi digan Mossen Peix-blau, y en paus.

Lo conegut fuster de Sabadell D. Juan Vivé Salvá, acaba de inventar un nou sistema de persianas, pèl qual jo, que soch partidari de tots los progressos, lo felicito. Es un adelanto en tots sentits: las persianas del Sr. Vivé son més elegants, més reforsadas, més claras, més netas y sobre tot se gradúan ab més regularitat que las altrás. Los que vulgan véurelas vagin al Centro de mestres d' obras ó al local de la Associació de arquitectos ó bé a casa del inventor, a casa n' Bonich, carrer de Sant Domingo (Sabadell).

CALMA.

Quan la mar está tranquila, y 'l cel es blau y clar, y las barcas voladoras se groman balandrejant, diu qu' es quan més s' ha de teme lo que vindrá l' endemá, perque mentres tot reposa, ó tot sembla reposar, bullen las corrents per sota y bufan los vents per dalt.

Després de la calma ve la tempestat. Me sembla que la política, que no es res més que un gran mar, dorm tranquila y sossegada pero ab son artificial. Entre la llenya y la mandra y entre las lleys y 'ls fiscals, la magriscólica Espanya poch a poch se ha endormiscat: solzament veilla la gana, que la gana no dorm may.

Avuy tot reposa, ja 's despertará. Los periódichs tot just piulan y fan dias rondinant y parlant de quatre cosas que no 'ns hi ve ni 'ns va, com per exemple; dels lladres, dels jesuïtas y dels biats, de la brometa de Cuba, de la marina mercant, y res... insignificancias que no tenen péns ni cap.

La premsa rumia; alguna 'n dirá. Lo Senat cada senmana, dels sis dias de treball, ne fá set ó vuyt de festa; no té res de que tractar. Lo congrés sembla una iglesia quant lo sermó s' ha acabat!

Una ó dugas dotzenetas, ó méenos, de diputats, lo president fent bacaynas y las ratas passejant. ¿Com que no hi ha feyna! ¿qué diable farán?

¿Com que no hi ha feyna! ¿qué diable farán?

¿Com que no hi ha feyna! ¿qué diable farán?

¿Com que no hi ha feyna! ¿qué diable farán?

¿Com que no hi ha feyna! ¿qué diable farán?

¿Com que no hi ha feyna! ¿qué diable farán?

Ni 'l senyor Martínez Campos corra tant com feya ayants, ni 'n Sagasta té tante fueros com tenia dias ha. En Cánovas gufa 'l carro y si va pe 'l pedregal, singü crida, ningú piula y en tant lo temps va pas ant don Anton diu, fent rialletas: —Tot es calma. ¡Molt bé va! — Després de la calma ve la tempestat!

EGONS un periódich de Madrid los conservadors es tant lo qu' estiman a n' en Cánovas, que perque no s' acabi may, tractan de momificarlo. Crech que no n' hi ha cap necesitat. ¿Qué 'n traurian de momificar a un home, que cobré momium.

A Madrid s' han celebrat aquests dias grans carreras de caballs ab la presencia de tots los diputats de la majoria. ¡Pobre país! Pero paciencia: aixís ho ha volgut lo destino. Aquí a Espanya ne més fan carrera 'ls conservadors y 'ls caballs.

S' ha publicat a Madrid un libre plé d' anécdotas que s' intitula «Ellos»

D' aquest libre trech la següent, y ab permís de vostás y del editor la traduheixo:

«Truca un jesuïta a la porta de un hostal una nit borrascosa y fosca. Surt l' hostaler per la finestra y pregunta qui hi ha.

—Un de la companyia de Jesús, respon lo jesuïta.

—De quina companyia: ¿de la de quan va neixe ó de la de quan va morir?

Si es de la darrera ja pot tirar de llarch, ó sino l' hi disparo un trabucasso.»

En lo Congrés van aprobantse a pas de carga 'ls presupuestos del próxim any económic.

—Jo no se, exclamava un contribuyent, perque parlan d' anys económichs: desde que 'ls conservadors governan, jo trobo que cada any que passa es més derrotador.

Dias endarrera un brigadier demanava al Congrés que s' aumentés lo sou del soldat, alegant que es més insignificant que 'l del presidari.

—Es cert, deya un cabo; pero nosaltres al ménos tenim sort de las criadas que 'ns fan la vida.

A Antequera han comensat las obras de un teatro que s' titulará «Teatro de Romero Robledo».

Antequera fá molt bé honrant als seus fills més ilustres.

A un gran home l' hi dedicarian una estátua; a un sant varó una iglesia; a n' en Romero Robledo l' hi correspon un teatro.

Al ménos si la comedia no es agradable sab ferla durar.

Y que duri tant com puga.

De un periódich de Madrid que parla de la afició que tenen los conservadors a las créus.

—Sempre que veig a tres conservadors me sembla que estich davant del calvari.

—Sí; no hi ha més que una petita dificultat.

—Quina?

—Que no sabrias a qui dels tres posar al mitj dels altres dos.

Als Estats-Units un huracá ha tirat a terra 78 casas.

Si aquest huracá vol, pot fer una probatura: venirse'n a Espanya, y jo m' hi jugo qualsevol cosa qu' encare que tiri las casas a terra, no es capás de fer caure a n' en Cánovas.

Diuen que 'ls conservadors son gent que té molta lletra menuda.

Are s' ha descubert que n' hi há que no la tenen ni menuda ni grossa, y aixó que son autoritats. Exemple: nou ó déu arcaldes de la provincia de Valencia qu' empunyan la vara de la justicia y no saben de lletra.

Aquests son los que l' hi convenen á n' en Cánovas: los que quan firman hi posan una créu. En aquesta créu hi está clavada la ciencia conservadora.

No hi há ningú al mon més felís que 'ls periódichs ministerials.

Un d' ells deya aquest dia: «Los periódichs de oposició no s' ocupan més que de coses frívolas, ab lo qual queda demostrat que no troban cárrechs sérios per dirigir al govern.»

En Prim vá dir un dia: «Tanquéu tres dias las tropas als quartels y triunfará la mèva causa.» Y jo parodiantlo exclamo:

«Tanquéu tres dias la lley d' imprenta al calaix del escriptori de las fiscalías, y jo 'us responch de que quan voldréu tornarla á treure, ja no servirà perque en Cánovas será á terra.»

A Madrid están á punt de fer una exposició de flors y plantas, y l' empresa del carril de Valencia s' ha ofert á transportar gratuítament las plantas que d' aquella ciutat s' envihin á Madrid. Qui sab si portarán gratis las plantas dels pens.

En Posada Herrera se 'n ha anat de Madrid, y tot just era fora y ja 's deya que havia escrit una carta.

Entreteniments dels centralistas. Mentres están esperant l' hora de pujar al poder, jugan á cartas.

Aviat se celebrarà una conferencia diplomática á Madrid. En Cánovas será nombrat president, per que en Cánovas es l' home providencial destinat á presidirho tot, fins la ruina y las desgracias d' Espanya.

Lo representant de Marruecos en aquesta conferencia diu qu' es un moro serrat, qu' encare que sab parlar castellá fá veure que no l' enten, per no dar certas respostas massa repentinas, tenir temps de pensar y treure més partit de las cosas.

Lo Sultan l' estima molt, haventli demostrat l' afecte que l' hi professa regalantli una dona del seu serrallo.

Naturalment, com que á Marruecos son moros no donan créus: allá donan donas.

—Que ja son una créu ben pesada, deya un casat.

A la provincia d' Albacete hi há 27 mil fincas embargadas per falta de pago de contribució.

Aixís ho assegura un periódich; pero jo crech qu' exagera.

Segons las mèvas noticias en aquella provincia no hi ha més que una finca embargada: tota la provincia.

En Martinez Campos no dona senyals de vida.

Es llástima! Un home que vá guanyar tants llo-rers sobre 'l camp de batalla!

Pero 'ls llores del general los aprofita en Cánovas per guisar l' estofat que á cada moment regala á la pobre Espanya.

—L' home més brut es en Carlos, tot ell vá fet una llántia.

—Tot no, puig ningú com ell dú tant netas las butzacas.

Un lladre de profecia molt destre en l' art de robar un dia volgué probar si robarse ell sol podria. Mes al ferne lo pensat determiná deixa 'u corra, pues al robarse la gorra exclamá: —Me n' hi adonat.

E. G.

EXTREMS.
(ENTRETENIMENT DE MODA.)

Per un aficionat al mam: —Beure's l' enteniment.

Per un arquitecto: —Fer sostenir un edifici ab las columnas d' un periódich.

Per un artiller: —Fer salva, disparant ab lo canó de la perdiu.

Per un moneder fals: —Acunyar moneda ab lo metall de veu de un tenor.

Per una florista: —Formar rams ab los pensaments que concebeixen los sabis y las rosas que agafan las criatures.

Per un home brut: —Iluminar la seva escala ab las llántias que porta á las calsas.

Per una aureneta: —Fer niu sota la teula de un capellá.

Per un caixer de un banch: —Fugir ab los quartos del seu pis, y 'ls fondos del mar.

Per un enamorat de la edat antigua: —Vestirse de soldat romá, posantse un casco de arengadas, una llansa de carretel-la, y un escut de sipia.

Per un home rabinat: —Coure 'l menjar ab lo foch que treu pels caixals.

Per un fuster: —Ribotejar la post del pit y las barras de la boca.

Per un aficionat á las Francisquetas: —Demandar relacions á una paca... de coto.

CUENTOS

Conversa recullida en una taberna freqüentada per certa classe de gent:

—Toful, ¿quina hora es?

En Toful se arreu un rellotje, mira y exclama: —Las quatre.

—Dimontri, hasta tu portas rellotje.

—Ja 'u véus.

—¿Y quan t' ha costat?

—Tres mesos de preso.

—No sé com t' ho fás per escriure tant depressa, l' hi deya á un periodista, un amich seu.

—Es molt senzill, fent corre la mà.

—¿Y perquè escrius ab tanta rapidés?

—Per qué? Per no tenir temps de equivocarme.

—No sé com t' ho fás per escriure tant depressa, l' hi deya á un periodista, un amich seu.

—Es molt senzill, fent corre la mà.

—¿Y perquè escrius ab tanta rapidés?

—Per qué? Per no tenir temps de equivocarme.

—No sé com t' ho fás per escriure tant depressa, l' hi deya á un periodista, un amich seu.

—Es molt senzill, fent corre la mà.

—¿Y perquè escrius ab tanta rapidés?

—Per qué? Per no tenir temps de equivocarme.

—No sé com t' ho fás per escriure tant depressa, l' hi deya á un periodista, un amich seu.

—Es molt senzill, fent corre la mà.

—¿Y perquè escrius ab tanta rapidés?

—Per qué? Per no tenir temps de equivocarme.

—No sé com t' ho fás per escriure tant depressa, l' hi deya á un periodista, un amich seu.

—Es molt senzill, fent corre la mà.

—¿Y perquè escrius ab tanta rapidés?

—Per qué? Per no tenir temps de equivocarme.

á un de total vaig comprar, y eran :com me vá enganyar) aixutas igual qu' esponjas. Al rebrelias á Girona ne vaig volguer tastar una tenint la bona fortuna de que no fos hu segoua.

II. Si dich qu' es tersa animal; prima dos nom de persona; y negació la segona, no endevinarho es total.

MUDANSA. La tot es filla de tot y es una tot molt total; casa la noya com cal que es total y té bon dot.

ANAGRAMA. A tot venen moltes cosas tot. sobre tot la cinta. y per cert que vá molt cara si es total y es un poch fina.

PROBLEMA ARITMÉTICH. Preguntaban un dia á un mestre d' estudi quants deixebles tenia, y respongué: Si 'l número dels que tinch 'ls doblo, n' hi afageixo la tercera part y n' hi trech 50, donará 'l resultat de 44.

QUADRAT DE PARAULAS. Substituir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratlla de lo que s' en fan sombreros; la 2.ª un home celebre; la 3.ª lo que tots tenim; y la 4.ª lo que venen los adroguers.

TRENCA-CLOSCAS. Remej d' arnas. Formar ab las lletres de aquesta frasse degudament com binadas, lo nom de una vila catalana.

GEROGLÍFICH. AB Duros Duros Duros Duros Duros Crónica, Gaceta, Diluvi FO RAFEL iiiiii

CORRESPONDENCIA PARTICULAR. Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pau Sala, Un tapé y P. de T., Morolobocongol, Metje Figa N. Tomás y Pau de l' Orga.

Las demés que no s' mencionan no 'ns serveixen com tampoch lo qu' envian los ciutadans M. C. Almina, Terms, J. Maithen, Cofis y Mofis, Pepep Brillant, J. Lloveras, Luigi, Un hortelá, Mel y Koff, Un enamorat, Pau Tinarra, E. F. M., Trovador del Hostia, Cap y Pota, Fel sobraixit, J. O. M. y Sagerba, y Sr. Mangulla.

Ciudadá Ramon Coll Gorina. No hem tingut temps de llegir tot lo quadern: las que poden anar ja las veurá publicadas. March Mueli: La poesia es fluixa: tal vegada una mica llimada puga publicarse. —Rateta: Publicarém la combinació y 'l logogrifo. —Idefonso Igual: L' assumpte de la poesia es massa local: l' hi agramim las frasses de carinyo que 'ns dirigeix. —Joan Negras: Un epigrama arregiat podria publicarse. —Pau Pulidó: No podem parlar de aquell periódich perque 'ns hem proposat no anomerarlo: ¡que més voldria ell que 'n parlessim! —Eduart Novell: Insertarém lo que 'ns envia. —Blay Blanet: Está ben versificat; pero 'l final es flux. —Pep de l' olla: Insertarém lo gero-glífich. —Bledas Col y Flor y C.: Idem la conversa. —Diomedes: Idem la combinació numérica. —Tija xich de M. de R.: Idem alguna cosa de lo que hi ha en las dugas cartas. —Poll de Ripoll: Algun extrém hi anirà. —Un garrell Idem un epigrama, l' altre no. —Morolobocongol: Igualment alguns acentigrafos, mudanzas y sinonimias. —Un tapé: Idem un gero-glífich y una conversa. —Freixeta Petit: Publicarém lo gero-glífich de vostre. —Palé del Refoch: Idem lo logogrifo. —Guayia Mercats Ja hem publicat la noticia: los demés detalls no 'ns interessan. —A. S. Aleixar: Idem. —Pau Colom: Queda complascut: lo demés no val la pena. —D. M.: Gracias per la noticia. —J. J. Piera: Queda complascut. —R. S. Manlléu: Idem. —Mofins: No val la pena. —Cómich de Horta: Insertarém la conversa. —Sasac: Mirarém de publicar la poesia. —Clateil esquilat: Hi anirà 'l triángul. —Alejandro Llorens: Alguns los insertarém. —Nyenyó: Idem. —Pa y Seba: Publicarém algun epigrama. —Jaume Piquet: Gracias per la poesia. —Campaner: Insertarém lo logogrifo numéric: la poesia no vá. —J. G. Badalona: La questió es massa reudhida, y de certa manera, l' arcaide apovantse ab la lley de teatros tenia un agafadero.

LOPEZ, Editor. —Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª — Objecte.
2. ID. 2.ª — Botinas.
3. ANAGRAMA — Paco, capo, copa.
4. MUDANSA — Bata, beta, bita, bota.
5. CONVERSA — Pasqua.
6. PROBLEMA — 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0.
7. LOGROGRIFO NUMÉRICH — Cornellá.
8. GEROGLÍFICH — Cerca 'l teu igual y siasli leal.

Han endevinat totas 8 solucions los ciutadans E. V. Bar-racas Tristas y Tomás de l' Orga; n' han endavinadas 7 Pau Xerubia; 6 Palé del Refoch; 5 Nasi del T. y Joan Ramorós; 4 Mariano Maquetis y Un enamorat; 3 Mel Koff, Freixeta Petit y Un hortelá; 2 Gat Burrango y 1 no més J. Camas y Gandí Luigi.

ENDEVINALLAS

XARADAS. I. Un tercera de taronjas

LO BAIX IMPERI.

Mentres lo Cissar dorm, lo ban olerisme está despert y lo contribuyent agonisa.

APPELS son los que...
var: los que...
apunta...
hora.

...en un momento...
...de un labor...
...Formar...
...los años...
...los años...

No hi...
...de ella...
...los periódicos...
...que de esas...
...que no troban...

...los frutos...
...Y lo...
...de la...
...que para...
...perjuicio...

A Madrid...
...de los...
...que d...
...Qui...
...de los...

...de los...
...de los...
...de los...
...de los...
...de los...

...de los...
...de los...
...de los...
...de los...
...de los...

...de los...
...de los...
...de los...
...de los...
...de los...

...de los...
...de los...
...de los...
...de los...
...de los...

...de los...
...de los...
...de los...
...de los...
...de los...

...de los...
...de los...
...de los...
...de los...
...de los...

...de los...
...de los...
...de los...
...de los...
...de los...